

ЗАВРШНА РЕЧ ТУЖИЛАШТВА ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ У ПРЕДМЕТУ "ОВЧАРА"

15. октобар 2008.

ЗАВРШНА РЕЧ II

Поштовани суде,

Остајем у целини при поднетој оптужници против оптуженог (опт.) ПЕЈИЋ МИПОРАДА као и при прецизираној оптужници против опт.РАДАК САШЕ од 12.01.2006.године односно при прецизираној оптужници против опт.ВУЈОВИЋ МИРОЉУБА, ВУЈАНОВИЋ СТАНКА, ПЕРИЋ ЈОВИЦЕ, АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАНА, МАЏАРАЦ ПРЕДРАГА, ВОЈНОВИЋ МИЛАНА, ЛАНЧУЖАНИН МИЛАНА, ЉУБОЈА МАРКА, МИЛОЈЕВИЋ ПРЕДРАГА, ДРАГОВИЋ ПРЕДРАГА, ЗЛАТАР ВУЈА, МУГОША ГОРАНА, ШОШИЋ ЂОРЂА, ЂАНКОВИЋ МИРОСЛАВА, КАТИЋ СЛОБОДАНА и КАПАБА НАДЕ од 16.09.2005.године, односно 24.11. исте године и сматрам да је спроведеним доказним поступком утврђено да су починили кривично дело за које се терете и да је утврђена њихова кривична одговорност, па стога предлажем да их за то дело огласите кривим и осудите по закону.

Закључци и оцене утврђеног чињеничног стања, дате у завршној речи тужиоца од 25.11.2005.године односно 06.07.2006.године, у поновљеном поступку нису ни једним изведеним доказом доведене у сумњу. Стога ће те завршне речи, представљати саставни део ове завршне речи, које нећу понављати, обзиром да су са њима сви учесници у овом поступку упознати и да се исте налазе у судским списима.

Оно на чему ће се ставити акценат у овој завршној речи, односиће се на доказе изведене у поновљеном поступку, пре свега у светлу налога Врховног суда из укидбених решења од 18.10.2006.године и 29.03.2007.године.

Наиме, поменути решењима другостепеног суда, укинута је првостепена пресуда у основном предмету и предмету опт. Радак Саше (а који се сада воде заједно), и предмети су враћени првостепеном суду на поновно суђење, уз упут да се у поновном поступку, ради потпуног и правилног утврђења чињеничног стања, у својству сведока саслуша више лица и то:

- адвокат (адв.) Милан Вељковић на околности, да ли је био присутан током испитивања осумњиченог Јовице Перића у просторијама УБПОК-а у Београду дана 18.04.2003.године, да ли је са њим обавио какав разговор из кога би се могло закључити да је поменути осумњичени имао сазнање о постављеном браниоцу, а по потреби и да се изврши њихово суочење, што ће омогућити оцену валидности записника о саслушању овог оптуженог поменутом приликом,

- Мишел Хусник (брат опт. Ивана Атанасијевића, тада Ивице Хусника) на околност, када је поменути опт. кренуо од куће према „Велепромету“ и Овчари, јер је време његовог боравка на Овчари односно Грабову од значаја за утврђивање чињенице да ли је он убио само једног заробљеника, дошавши до овог места увече (како то наводи у својој одбрани) или је на Овчари био цео дан (како истиче сведок сарадник број 2),

- Никола Дукић, о догађајима на Овчари и Грабову, па после брижљиве оцене свих ранијих исказа овог сведока, дати ваљане разлоге у погледу одлучних чињеница да ли је опт. Предраг Маџарац учествовао у радњама стрељања и лишавања живота ратних заробљеника,

- Лидија Николић (ћерка опт. Ђорђа Шошића) на околност, да ли је дана 20.11.1991. године славила рођендан, коме је овај опт. присуствовао, те Ивица Андрић на околност, да ли је дана 19.11.1991.године са поменути опт. напустио Вуковар, након чега ће суд моћи да закључак о кривици опт. Ђорђа Шошића,

- Ивица Вулетић о збивањима критичних дана у новембру месецу 1991.године у Вуковарској болници, на Овчари и Грабову, обзиром на пресуду Жупанијског суда у Вуковару, којом је он осуђен за учешће у истом догађају, како би се његовим казивањем покушала разјаснити многа спорна питања,

- Миле Мркшић, а по потреби и Веселин Шљиванчанин, о томе да ли је постојала писмена или усмена наредба којом је опт. Миролуб Вујовић постављен за команданта Територијалне одбране (ТО) Вуковар, а опт. Станко Вујановић за заменика команданта, те да ли је таква наредба донета пре или после 20.11.1991. године, након чега ће суд моћи да правилне разлоге у погледу ових одлучних чињеница, јер оба опт., својства за која се терете, у својим одбранама негирају,

Надаље, другостепени суд истиче да је потребно да у поновном поступку, судеће веће настоји да од војних власти прибави писмену наредбу о којој се изјашњава сведок Дарко Фот везано за поменути смену на челу ТО Вуковар.

Указује се и да првостепени суд треба да размотри предлог одбране да се списима предмета здружи претходно издвојени исказ сведока сарадника бр.1 из истраге од 01.08.2003.године, дат у својству сведока.

Сходно упуту Врховног суда, потребно је да се од стране стручних лица, психолога и педагога утврди душевна развијеност сведока сарадника бр.1 у склопу календарског узраста, те с тим у вези његова способност запажања, памћења и могућност репродуковања таквих догађаја протеклом дужег временског периода.

Осим тога, нужно је да првостепени суд у поновном поступку, путем судско-медицинског одбора прибави мишљење да ли се опт. Вујо Златар критичном приликом могао кретати самостално, са или без помагала, да ли је могао улазити у превозна средства, њима се возити на дугим релацијама, без или уз нужну помоћ пратиоца, те да ли је могао без санитетских помагала стајати

извесно време у стрељачком строју и предузимати радњу стрељања.

Све ове доказе ће, каже се даље у другостепеној одлуци, суд ценити у склопу других доказа, те ће после брижљиве оцене одбране оптужених и исказа оба сведока сарадника, дати ваљане разлоге у погледу одлучних чињеница, а што је неопходно за доношење правилне и законите одлуке.

Поступајући по упуту Врховног суда, првостепени суд је саслушао сведока адв. Милана Вељковића, који је на претресу од 14.03.2007. године изјавио да је био позван дана 18.04.2003. године да дође у просторије УБПОК-а у Београду да као бранилац по службеној дужности, присуствује саслушању приведеног Јовице Перића. По доласку, обавио је са њим поверљив разговор, представио се као адвокат и дао му своју визит карту. Приведени је након тога био прописно упозорен о својим процесним правима, желео је да изнесе одбрану и није хтео да се брани ћутањем. Испитивање је било коректно, све оно што је приведени изјавио, ушло је у записник. Он га је потом прочитао, није имао примедбе на његову садржину и потписао га је. Сведок, даље у свом исказу наводи, да је све време испитивања приведеног, био присутан. На крају је и сам прочитао записник и потписао га као и поступајући заменик тужиоца, који је такође све време био присутан. На претресу је обављено и суочење опт. Јовице Перића и поменутог сведока, при чему је свако остао код свог исказа.

Код оваквог стања ствари, потпуно је јасно, да нема никакве дилеме око валидности предметног записника.

Што се тиче Мишела Хусника, исти није могао бити саслушан од стране судећег већа, јер се налази на издржавању затворске казне у Хрватској. Овај сведок је саслушан, на тражене околности, замолним путем, преко међународне правне помоћи, од истражног судије Жупанијског суда у Осијеку, дана 26.09.2007. године. Том приликом је изјавио да не зна какве су биле активности његовог брата, опт. Ивана Атанасијевића, критичног дана. Не зна када је исти пошао од куће у „Велепромет“ и да ли је отишао на Овчару. Сећа се да га је видео у преподневним часовима у касарни када га је спасао из аутобуса као и да га је из „Велепромета“, заједно са још двојицом заробљеника одвео у неку зграду, а о даљим његовим кретањима нема сазнања.

Обзиром на наведено, налазим да овај сведок није потврдио одбрану опт. Ивана Атанасијевића изнету на главном претресу дана 15.11.2005. године везано за његово кретање критичног дана.

Суд је поново саслушао сведока Николу Дукића, који је на претресу дана 15.03.2007. године практично поновио своје, раније дате исказе, при чему је остао и приликом суочења са опт. Предрагом Маџарцем.

Како је сведок Миле Мркшић обавестио суд да не жели да сведочи у овом предмету, а налази се у притворској јединици Хашког трибунала, то није било могућности да буде саслушан на тражене околности, нити уопште.

Веселин Шљиванчанин пак, до правноснажног окончања поступка у Хагу, има забрану давања исказа пред другим судом, укључујући и суд у Београду, из којих разлога ни он није могао бити саслушан.

Саслушање сведока Ивице Андрића није било могуће, обзиром да исти није пронађен, односно није достижан државним органима, јер се према расположивим подацима налази у иностранству, на непознатој адреси (уколико је уопште и жив).

Суд је саслушао сведокињу Лидију Николић, која је на претресу 16.03.2007.године изјавила да се сећа, да је свој осамнаести рођендан славила дана 20.11.1991.године, чему је био присутан њен отац, опт. Ђорђе Шошић заједно са својим саборцем Ивицом Андрићем, зв. „Ђетић“. Иста наводи да познаје и „Кинеза“ (ради се о Предрагу Милојевићу), тврдећи да је са њеним оцем долазио у Крушевац, на славу 16.11.1991.године (Ђурђиц), док опт.Милојевић то спори, наводећи да је долазио у Крушевац, али не тада, већ негде средином 1992.године, што и опт.Ђорђе Шошић потврђује.

За разлику од тог рођендана, за који се прецизно сећа где га је славила и ко је био присутан, ова сведокиња се уопште не сећа својих рођендана претходне нити наредних година, укључујући и лица која су том приликом била присутна. Анализирајући наведено, налазим да је овакав исказ усмерен искључиво на давање алибија поменутом оптуженом, и да нема упоришта у чињеницама, па је као такав неприхватљив.

У поновном поступку, саслушан је и сведок Ивица Вулетић, који је на претресу дана 22.11.2007. године навео да је осуђен у Хрватској на 20 година затвора, због наводног учешћа у ликвидацији око 1000 људи на Овчари. Ово дело је, како каже, под тортуром признао у истрази, а касније га порекао на главном претресу. Истиче да никога од опт. не познаје, не зна ко је то учинио, нити зна где се Овчара налази.

Очигледно да његов исказ ни на који начин није могао да помогне да се расветли овај догађај, мада се није ни могло очекивати да ће пред домаћим судом овај сведок признати извршење кривичног дела, које није признао ни у Хрватској, и тиме на себе преузети одговорност за поменути кривично правни догађај, притом екскулпирајући оптужене у овом поступку.

Решењем судећег већа одређено је медицинско вештачење сведока сарадника број 1 на тражене околности из укидбених решења. У датом налазу и мишљењу од 26.07.2007.године, при коме су у потпуности остали и на главном претресу од 05.09. исте године, вештак неуропсихијатар др. Александар Јовановић и вештак психолог др. Нада Јанковић, сагласно истичу да је сведок сарадник бр.1, особа надпросечних интелектуалних потенцијала, нормалне организације личности, која није склона конфабулацијама. Степен његове душевне развијености одговарао је његовој животној доби у новембру месецу 1991. године, када је то лице имало статус млађег пунолетног лица. Његова способност запажања, памћења и репродуковања упамћеног, протеком дужег времена, одговара просечној здравој особи његовог узраста. Он не болује ни од какве душевне болести, заосталог душевног развоја или друге душевне поремећености, нити је тако што постојало у новембру 1991.године. Код испитаника није уочено постојање симптома посттрауматског стресног поремећаја нити је од тога лечен. Вештаци истичу да је он био припадник Гарде, елитне јединице, у коју се регрутују психофизички отпорне личности које

нису осетљиве природе и склоне стресу као обични људи. Приликом учешћа у ликвидацији заробљеника, (ако суд ту његову изјаву прихвати), вештаци тврде, да му свест није била искључена нити битно сужена. Он је тада био напет, афекат је свакако постојао, али није био патолошки. Осврћући се на питања оптужених и њихове одбране, вештаци наводе да би се из обављеног прегледа сведока сарадника број 1, свакако уочило да се евентуално ради о убици из задовољства или патолошком лажову, што овде није био случај.

Овакво закључивање односно налаз и мишљење вештака, ни на који начин не оставља дилему у погледу личности сведока сарадника број 1, његовој душевној развијености, интелектуалним способностима и свему осталом што би евентуално могло да компромитује његов исказ.

Првостепени суд је својом наредбом од 11.01.2007.године, поверио судско-медицинском одбору Медицинског факултета у Београду, вештачење на тражене околности, везано за опт. Вуја Златара. У обављеном вештачењу учествовали су по један вештак специјалиста опште хирургије, неурохирургије, неуропсихијатрије, ортопедије, урологије и два вештака судске медицине, а репрезент одбора на претресу од 05.09.2007.године био је др.Ђорђе Алимпијевић, специјалиста судске медицине. Закључено је да се у периоду од 18. до 21.11.1991. године, опт.Вуја Златар могао кретати без помагала - штаке. Уколико је при кретању евентуално трпео болове, они нису превазилазили оквир лаких болова, па нису били такви да би га онемогућавали у кретању. Он је тада могао да се креће, било без помагала или евентуално са штаком, тако да му туђа помоћ није била потребна. Другим речима, у то време оптужени није нужно морао да користи помагало /штаку/ за ход и при ходу без помагала могао је у извесној мери да храмље /шепа/ и то левом ногом. Истовремено, његова способност да стоји односно буде у неком од усправних положаја тела ослоњеног на подлогу, није била компромитована. У истом периоду, имајући у виду претходно речено, могао је да улази у превозна средства и да се њима превози, краће или дуже време.

Осврћући се на налаз и мишљење др.Јанчића са претходног суђења, вештаци из судско медицинског одбора наводе да исто нема упориште у медицинској документацији, а да је њихов налаз и мишљење, искључиво базиран на медицинској документацији.

Анализирајући наведено, очигледно је да не постоји ни једна околност која би довела у сумњу могућност кретања опт.Вује Златара *tempore criminis*, чиме се имплиците потврђује исказ сведока сарадника број 1, с тим у вези.

Првостепени суд је од војних власти затражио писмену наредбу о постављењу опт. Мирољуба Вујовића за команданта ТО Вуковар и опт. Станка Вујановића за његовог заменика, али је добијен одговор да они то не поседују.

Ради разрешења овог питања, суд је на главном претресу, дана 16.03.2007.године, саслушао сведока Радоја Трифуновића. Исти је изјавио да је у време борби у Вуковару, као официр гардијске бригаде ЈНА, водио ратни дневник. Сећа се смене на челу ТО Вуковар, када је дотадашњег команданта Душана Јакшића, по наредби Милета Мркшића, команданта оперативне групе „Југ“, заменио опт.Мирољуб Вујовић, а за његовог заменика постављен је

опт.Станко Вујановић. Сведок наводи да је ту наредбу написао дана 20.11.1991.године, око подне или поподне. Наредбу је потписао командант Мркшић, при чему се не сећа да ли је то било увече истог дана или сутрадан изјутра. Ову наредбу он после нигде није нашао, а она није евидентирана ни у ратном дневнику бригаде.

Постоји, међутим још нешто у његовом исказу, што може да помогне у разрешењу овог питања. Сведок тврди да је 3-4 дана по доласку у Вуковар, постављен за оперативног начелника уместо мајора Лукића, који је тада постављен за команданта 2.јуришног одреда. Ово је учињено по наредби команданта Милета Мркшића и то усменој. Иста је одмах ступила на снагу. Сведок објашњава да би по правилу службе, наредба оваквог ранга, морала да буде сачињена у писменој форми и да је командант Мркшић потпише, па да је он, сведок Трифуновић, прими и тек тада ступа на снагу. Међутим, био је рат, а тада је све другачије. Поменуто писмено наређење овај сведок никада није примио, али је поступао као да га има.

Управо претходно речено, указује на то да је, ако не пре, а оно најкасније дана 20.11.1991.године у поподневним часовима, а свакако пре догађаја на Овчари, реализована смена на челу ТО Вуковар, тј. да је тада на Овчари, када се критичан догађај одиграо, командант ТО Вуковара био опт.Мирољуб Вујовић, а његов заменик опт. Станко Вујановић, а што им је још раније, усмено саопштено.

У прилог оваквом закључку говори и исказ сведока Милана Милановића, са претреса од 18.12.2007.године. Исти наводи, на посредан начин, да је у време догађаја на Овчари командант ТО Вуковар био управо опт.Мирољуб Вујовић, истичући да се то види са пријема у Београду код Савезног секретара за Народну одбрану генерала Кадијевића, у ком својству је опт.Вујовић тада био представљен, а где није био присутан Душан Јакшић.

У исказу са главног претреса од 19.12.2007.године, сведок Мирослав Радић, тврди да је пред крај борби у Вуковару, опт.Вујовић словио као нови командант ТО Вуковар, уместо Јакшића, при чему нема сазнања, ко га је поставио.

И сведок Бојковић (раније Бојковски) у исказу са претреса од 21. и 22.01.2008.године, наводи да зна за смену на челу ТО Вуковар и постављење на то место опт.Вујовића, пре краја борби. Ово зна и због тога што је на реферисању код мајора Тешића, тражена за опт.Вујовића нова униформа због одласка на пријем код Кадијевића.

Са овим се слаже и исказ сведока Јакшића са претреса од 19.06.2007.године који такође говори о сопственој смени и постављењу опт.Вујовића на то место, пре краја борби.

Ако се овоме дода пресуда МКТЈ у Хагу против „Вуковарске тројке“ која је уведена у судске списе, а позива се на транскрипте са тог суђења, долази се до истог закључка, а то је, да је у време догађаја на Овчари, опт.Вујовић био командант, а опт.Вујановић заменик команданта ТО Вуковар.

Усвајајући предлоге одбране, у списе предмета суд је вратио претходно

издвојене исказе из истраге сведока сарадника бр.1 од 01.08.2003. године и сведока сарадника број 2 од 25.06. исте године, дате тада у својству сведока.

Од Медицинског факултета у Загребу прибављен је податак да је у међувремену утврђен идентитет још једне, до сада неидентификоване жртве која је ексхумирана из масовне гробнице на Овчари. Ради се о Јуларић Горану, тако да је сада број идентификованих лица достигао цифру од 193.

Ради провере одбране опт.Предрага Милојевића, опт.Милана Ланчужанина и опт.Предрага Драговића који тврде да су критичне вечери и ноћи, када је вршено стрељање на Овчари и Грабову, били на вечери код мештанке Радојке Вучковић заједно са капетаном Мирославом Радићем, суд је позвао ради саслушања у својству сведока Радојку Вучковић. Како је иста одбила да се овом позиву одазове, суд је путем међународне правне помоћи прибавио њен исказ. Дана 14.05.2008.године, пред истражним судијом Жупанијског суда у Вуковару, иста је негирала наводе одбране поменутих оптужених. Истакла је да је код ње била једна вечера, којој су присуствовали „Кинез“, „Цеца“ и „Белгија“ (ради се о опт.Милојевићу и опт.Драговићу, као и сведоку Стојсављевићу), али је то било у октобру месецу, када није било хладно време и када је био мали интензитет борби, а никако крајем новембра месеца. Том приликом на вечери није био капетан Радић, нити је он код ње икада долазио.

И сведок Радић је у свом наведеном исказу са главног претреса од 19.12.2007.године, порекао да је са поменутих опт. био на вечери код те мештанке, већ да је те вечери био код поручника Давора Вучковића из гардијске бригаде на вечери, где су били присутни само официри, а што потврђује и сведок Давор Вучковић у свом исказу са претреса од 17.03.2008.године.

Очигледно је дакле, да се на овај начин потпуно побија одбрана опт.Милојевића, опт.Драговића и опт.Ланчужанина, везано за њихов боравак критичне вечери на поменутом месту.

На главном претресу од 18.06.2008.године, приказан је видео-клип бр.П288 прибављен од МКТЈ у Хагу, где се види опт.Ланчужанин Милан са опт.Драговић Предрагом у Вуковару, дана 20.11.1991.године у 15 часова и 13 минута, чиме се побија одбрана опт.Ланчужанина да је у то време био у Београду у посети рањеном саборцу, а да се у Вуковар вратио тек увече.

Ради провере одбране опт.Наде Калабе у делу у коме она тврди да је пре рата, њен шеф у робној кући „Нама“ у Вуковару био Мартин Сабљак, а не Батарело Јосип, који је критичне ноћи наводно убијен на Овчари, суд је путем међународне правне помоћи прибавио извештај предузећа „Нама“ д.д. у стечају. У њему се наводи да је опт.Нада Калаба радила у поменутом трговинском предузећу у Вуковару до 16.07.1991.године, када јој је раскинут радни однос без сагласности. У истом предузећу тада је радио и Батарело Јосип на радном месту помоћника управника робне куће, док Мартин Сабљак није радио у том предузећу. Ако се то повеже са исказима сведока сарадника бр.1 и сведока сарадника бр.2, намеће се закључак да би управо Батарело Јосип могао бити лице које је опт.Нада Калаба тада на Овчари лишила живота светећи му се јер ју је отпустио са посла.

Дајући своју одбрану током поступка, опт.Вујо Златар је тврдио да се током рата није могло тек тако ући или изаћи из Вуковара. Постојали су контролни пунктови и биле су неопходне пропуснице надлежних органа за улазак или излазак. Како је он у то време био на лечењу у Србији, а његов улазак или излазак није евидентиран на контролним пунктовима, јасно је да он тада никако није могао бити у Вуковару. Овакав његов исказ у супротности је са исказима сведока Ђукића и Стојсављевића. Тако сведок Ђукић Драгољуб у свом исказу на претресу од 21.04.2008.године наводи да по повратку из Вуковара, где је био у пратњи Сајруса Венса, није приметио никакве контролне пунктове, док сведок Стојсављевић Недељко у свом исказу са претреса од 19.06.2008.године наводи да када је напуштао Вуковар дана 20.11.1991.године, никаква пропусница му није требала, јер нико то није контролисао.

Јасно је дакле, да се и без пропусница могло тада ући у Вуковар или изаћи из њега, другим речима, није се читава територија контролисала нити је то у то време било могуће, имајући у виду ширину фронта, тако да је свакако опт.Вујо Златар могао тада ући или изаћи из града, а да то не буде евидентирано и бити тада на Овчари и Грабову на описан начин.

Оно на шта се свакако мора осврнути у овој завршној речи је и исказ сведока Мирослава Савића са претреса од 15.09.2008.године. Тај исказ такође, потврђује наводе из оптужнице и учвршћује кредибилитет сведока сарадника.

Овај сведок наводи да је критичног дана био на Овчари и видео опт.Атанасијевића испред хангара и у хангару, али у време које је знатно раније од времена за које опт.Атанасијевић тврди да је ту стигао. Супротно одбрани опт.Радака тврди да се у хангар могло несметано ући и да га је видео у хангару поред опт.Вујановића као и Саше Иванковића и три заробљеника (Кожула, Вулића и Папа). Том приликом сведок тврди да се обратио опт.Вујановићу за дозволу да изведе четири заробљеника наводећи њихова имена, али му је опт.Вујановић казао да одатле нико не може да иде. Касније се Стево Зорић зв.“Ђево“ са сличним захтевом обратио опт.Вујановићу, чему се он није противио. Такође истиче да је на Овчари видео тада и опт.Златар Вуја, описујући с ким је био, како је био обучен и чиме наоружан. При томе је остао и након вишеструког предочавања председника већа како одбране опт.Златара и његове лекарске документације тако и исказа свих сведока који тврде да га нису видели на Овчари.

Очигледно је да причу са толико детаља, сведок никако није могао да измисли или запамти, да тамо заиста није био и све то видео.

Сутрадан на претресу од 16.09.2008.године сведок Савић изменио је делимично исказ, тврдећи да након непреспаване ноћи није више сигуран да је на Овчари тада видео опт.Радака и опт.Златара, што се може искључиво објаснити закаснелом жељом да их заштити, што је људски разумљиво, али не и правно релевантно.

Што се тиче опт.Пејић Милорада, треба истаћи да се он у истрази бранио ћутањем. Касније је на главном претресу од 16.06.2008.године изнео своју одбрану, негирајући извршење кривичног дела. Тврдио је да дело није извршио

и да му је све подметнуо сведок Дукић Никола зв.“Гиџа“. Ово стога, што га је видео критичне вечери на Овчари, најпре у хангару како туче заробљенике, а затим и одводи заробљеника Ковачић Дамира преко пута хангара и убија га из ватреног оружја, што му је замерио, након чега су се посвађали и од тад су у завади. Оптужени тврди да је по повратку у Негославце, рекао Ђокић Драженку да није успео да спасе поменутог Ковачића, јер га је Дукић убио на Овчари. Када је започео овај поступак, контактирао је Дукића и питао, зашто га терети, а овај му је одговорио: „Нисам те теретио, не разумеш ти то...“.

Оваква одбрана опт.Пејића у супротности је са изведеним доказима и усмерена је на избегавање кривичне одговорности.

Из исказа сведока Дукић Николе утврђује се да је опт.Пејић критичне вечери био на Грабову, у стрељачком строју и пуцао у заробљенике, који су ту довезени са Овчаре. На тај начин светио се за смрт свога брата Пејић Мирослава зв.“Бимбо“, који је претходно изгубио живот током борби у Вуковару. Касније, када је почео судски поступак због догађаја на Овчари, звао га је путем телефона, замерајући му што га терети, да би касније нудио и новац његовој супрузи да измени исказ. Иначе, истиче да са њим није у завади.

И сведок Ђокић Драженко, у свом исказу од 16.09.2008.године, наводи да су Дукић Никола и опт.Пејић у добрим односима, да су чак и даљи рођаци. Истиче да је опт.Пејић по повратку у Негославце критичног дана, рекао само, да за поменутог Ковачић Дамира на Овчари, није могао ништа да учини. Не сећа се да му је тада рекао да је Дукић убио Ковачића. Касније му је то рекао путем телефона из Енглеске, где је тада живео, када је већ кренуо поступак пред домаћим судом као и у Хрватској против њега због убиства управо Ковачић Дамира на Овчари, што је вероватно и разлог за овакву конструкцију одбране оптуженог.

Ово кривично дело, оптужени је извршио са директним умишљајем, јер је био свестан свог дела и хтео његово извршење, при чему му урачунљивост ничим није била доведена у сумњу.

Поступајући на наведени начин, оптужени је прекршио правила Међународног права, садржана у III Женевској конвенцији о поступању са ратним заробљеницима из 1949.године и Допунским протоколом уз Женевске конвенције из 1949.године о заштити жртава немеђународних оружаних сукоба из 1977.године. Имајући у виду да су радње описане овом Конвенцијом и поменути Допунским протоколом уз исту, инкриминисане и домаћим законодавством након ратификације, оптужени је на представљени начин извршио кривично дело ратни злочин против ратних заробљеника из чл.144. КЗ СРЈ, које спада у групу кривичних дела против човечности и међународног права.

Сумирајући претходно речено, налазимо да и изведени докази на поновљеном суђењу недвосмислено потврђују да су управо опт.Вујовић Миролуб, Вујановић Станко, Перић Јовица, Атанасијевић Иван, Маџарац Предраг, Војновић Милан, Ланчужанин Милан, Љубоја Марко, Милојевић Предраг, Драговић Предраг, Златар Вујо, Мугоша Горан, Шошић Ђорђе, Ђанковић Мирослав, Катић Слободан, Калаба Нада, Радак Саша и Пејић Милорад извршиоци кривичног

дела за које се терете, на начин описан у оптужницама.

С тога, предлажем да их огласите кривим и осудите по закону, водећи рачуна приликом одмеравања казне односно правећи разлику у криминалној количини сваког од њих, конкретно, да ли су учествовали у повређивању ратних заробљеника или у њиховој ликвидацији односно и у повређивању и у ликвидацији или су пак наређивали да се то чини и сами у томе учествовали, а што је неопходно због индивидуализације казне.

Имајући истовремено у виду, начин извршења кривичног дела и посебно тешке околности дела, проузроковане повезаним деловањем опт., као и велики број лица која су критичном приликом лишена живота, то се продужење притвора према опт., показује неопходним и оправданим у смислу чл.358. ст.5. у вези чл.142. ст.1. тач.2. Законика о кривичном поступку.

ТУЖИЛАЦ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Владимир Вукчевић

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Душан Кнежевић